

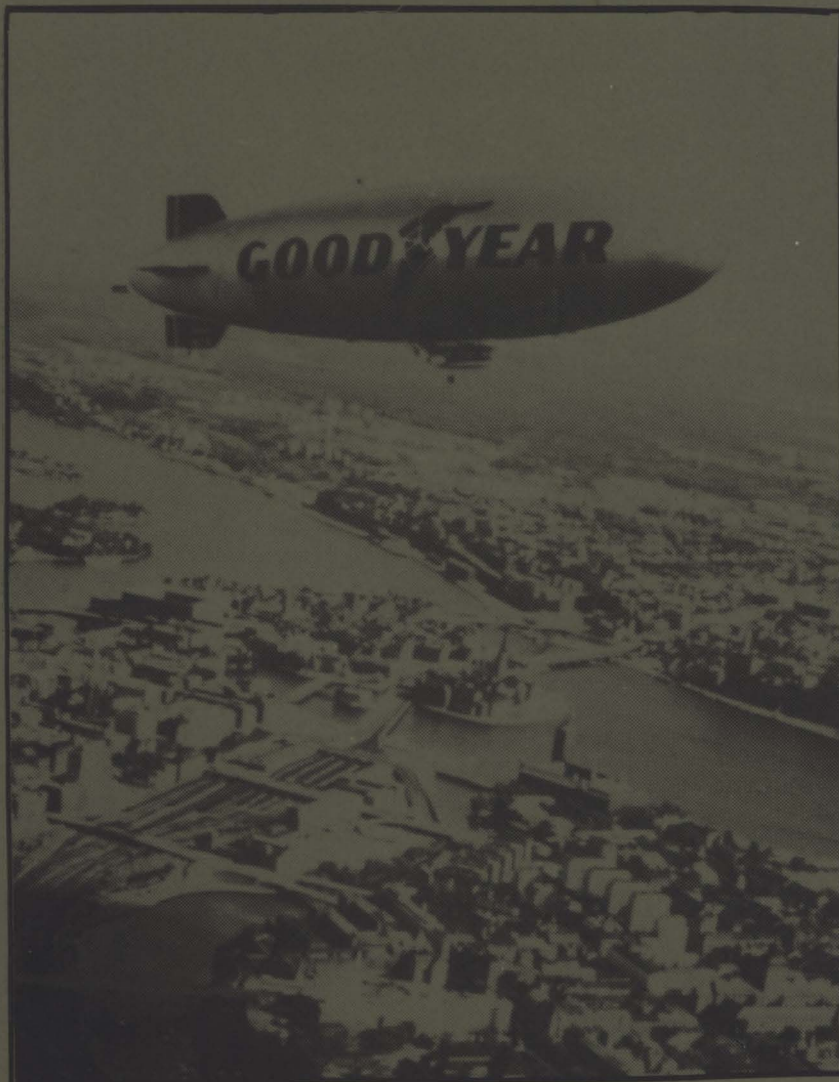


UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 6 1979

INFORMATION

ISSN 0346-3540



En lördagseftermiddag för drygt 48 år sedan inträffade en av de mest besynnerliga händelserna i flygets historia — en episod som ännu inte fått sin förklaring! Ett luftskepp som passerade mitt på dagen och observerades av hundratals personer — men som ändå inte existerade! Men än idag återstår frågan — vad var det man såg över Ohiofloden i USA i oktober 1931? Vad det helt enkelt en masshallucination eller besökare från en annan planet på resa till jorden?

Ett är emellertid säkert — sedan får FOA och andra säga vad man vill — det var i varje fall **inte** det här luftskeppet som orsakade uppståndelsen! Se artikel på sidan 8!

Humanoid

besköts med
kulspruteskärvar!

Se sidan 20

.....

Lastbilschaufför

bländades av
ljusklot vid Trosa

Se sidan 18

.....

Dalapoikar

skärrade
av UFO-sken

Se sidan 4

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomenen. Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige. Utkommer med 6 nr/år.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Thorvald Berthelsen – Bevakning av utländska publikationer, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Ohman, Jan Lind, Jan-Ove Sundberg, Carl-Anton Mattson, Tommy Gustavsson, Florent Sickenga, Christina Thornesköld.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-Information

Trycks och utges av UFO-SVERIGES kansli

Box 16, 596 01 Skänninge

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0. UFO-Information 60 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16, 596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift – redigering, planering, tryckning m.m. – sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Artiklar och övrigt material från denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare.

OM DU FLYTTAR:

1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING:

Experttänkandet hindrar utvecklingen!.....	3
UFO över dalabygd.....	4
Luftskeppet som inte fanns där!.....	8
Hänt sen sist.....	10
Finns det något annat?.....	15
Enormt ljusklot upplyste vägbanan.....	16
Humanoid besköts vid spansk flygvapenbas.....	19
Jupiter och de märkliga stora månarna.....	22

OBS!

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan.-31 dec.

Ny centralgrupp



Vid riksstämman i Köping valdes Sala-gruppen (SAT) till ny centralgrupp. Från vänster ses de fem ledamöterna Kalr-Olov Pettersson, Birgitta Andersson,

Jörgen Granlie, Mats Nilsson och Håkan Ekstrand. Birgitta Andersson utsågs till ordförande för UFO-Sverige.



Experttänkandet hindrar utvecklingen!

Vad är en 'expert'? Den frågan har jag ställt mig många gånger. Svaret tror jag mig veta, men tyvärr har jag aldrig sett någon expert, bara hört talas om dem. Det är förmodligen med dessa experter som med 'flygande tefat'; de visar sig bara för vissa personer. Nåväl, nu undrar ni väl vad jag menar? Jo, överallt talar man om experter inom olika områden. Dessa personer är specialutbildade och vet alltså allt om sitt ämne. Man kan alltså lita på deras utlåtanden, och det gör man också. Det egendomliga med dessa personer är dock, att två så kallade välutbildade experter kan ha och ofta har helt olika uppfattningar i samma fråga.

För att ta något välbekant, låt mig peka på kärnkraften. Regeringen tillfrågade expertisen i denna fråga och fick svar, medan andra experter med samma utbildning kom till motsatt resultat. Hur i herrans namn är det möjligt, att likautbildade experter inom samma område kommer till två olika resultat? Det finns väl bara en sanning! Det är tyvärr lika inom alla områden. Inom sjukvården är alla läkare 'experter', men de har inte samma svar till den sjuke.

Inom läkemedelsbranschen har vi flera prakt-exempel på vad olika syn på nya mediciner kan ställa till med. Antingen är det skadligt med den eller den medicinen eller också är det inte så, men något enhetligt svar får man aldrig. Alltså är experterna inga experter utan smarta herrar, som med denna påklustrade etikett kan armbåga sig fram till en position i samhället och på så sätt leva ett bättre liv.

Inom ufologin finns inga experter - som tur är får man väl tillägga - men det finns människor, som intresserat sig för dessa frågor kanske under hela sitt vuxna liv. De hävdar att UFO existerar och försöker med hjälp av vittnesmål, foton och andra saker påvisa riktigheten i sina påståenden. Men då möter vi en egendomlig inställning hos många människor, som hävdar att expertisen säger att UFO ej existerar. Vilken expertis? Vi har inga så kallade experter inom UFO-login, och för övrigt vet vi, att inom andra områden är experter inte eniga utan har motsatta uppfattningar i samma frågeställning.

Vi nödgas erkänna, att det inte existerar experter, så vad gör man? Ja, vi UFO-intresserade använder något som tycks vara i avtagande, nämligen 'sunt

förnuft' men detta ifrågasättes också av experterna. I stället kan man t ex experimentera med att lyssna och sända radiomeddelanden till andra solsystem samtidigt som man vet, att det tar hundratals år, innan radiovågorna når fram till sitt mål. Man är samtidigt så naiv, att man tror att andra civilisationer, som till och med besöker oss, skulle hålla sig med en radio av samma konstruktion som vi. Vi kunde lika gärna använda bongo-trummor, de är åtminstone billigare i tillverkning.

Det måste stå helt klart, att om det finns civilisationer på andra platser i universum, (vilket det gör) och om de har möjlighet att flyga omkring i universum, då har de också ett kommunikationssystem anpassat till de avstånd det rör sig om. Jag vågar en välgrundad gissning på att det rör sig om tankeöverföring, möjligen med hjälp av någon apparat, som gör det möjligt att förstärka tankevågorna. Med en sådan anordning skulle omedelbar kontakt kunna upprätthållas, något vi borde pröva i stället för att leka med radiovågor!

Men det är förstås enklare att hålla på med sådant som redan finns än att försöka sig på något nytt och svårare. Historien lär oss att det är 'nytänkande' som satt fart på många områden. Människorna har omgett sig med så tjocka falska murar, att det tycks omöjligt med allt. Snart finns det fritt påhittade gränser åt alla håll, och om någon enkel människa påstår motsatsen lyssnar ingen, emedan hon eller han inte är expert.

Hade vi inte hittat på ljushastighetsgränsen, kanske man kommit längre i utveckling vad gäller flyg- och radiokommunikation, vad vet jag. Men ett vet jag: påhittade gränser utgör endast en broms i utvecklingen, även om de till en början kan ses som en hjälp. På lång sikt är de dock av ondo. Min åsikt är: Sluta traska fram i de nötta fotspår våra tidigare experter trampat upp åt oss! Tänk i nya banor och trampa upp nya spår!

Jag förstår inte, varför det ska vara så svårt att kasta gamla, mossiga idéer. Varför måste man fortsätta att bygga på gamla tankar? Det går väl lika bra att producera nya - och varför inte använda förnuftet som omväxling? Det kan ju knappast bli sämre med dess hjälp. God Jul!

Jonsson

UFO över dalabygd

UFO-Sveriges distriktschef i Dalarna, fick ett besök av en något rundfotad UFO-intresserad yngling. Den unge mannen hade, förutom sin ölkasse, en helt fantastisk historia med sig.

Det har varit en UFO-landning i Svärdsjö för en månad sedan. En äldre dam såg den. Polisen i Falun var där mitt i natten med dragna revolverar. Man hittade avtryck och ett avbränt märke i gräset.

När hände det? Vem såg vad? Vilka poliser var där? Avtryck - vem såg dem? På dessa frågor hade ynglingen bara suddiga svar att ge men så mycket framkom dock, att nämnda kvinna inte hade ett dugg med observationen att göra. - Detta efter att ha varit i telefonkontakt med henne under kvällens lopp. Däremot kände hon till att något egendomligt hade hänt natten mellan den 4 och 5 augusti i Karlborn, strax utanför Karlbornsby i Sundborn. Svärdsjö, som först nämndes hade, som det senare visade sig, inte med saken att göra. Ej heller poliser med dragna revolverar.

Enormt ljussken på åker.

Strax före klockan 23, lördagen den 4 augusti, gick tonåringarna Patrik Wegelius och Pierre Stenberg, båda 14 år, till sängs på övre våningen i det hus som tillhör Pierres farföräldrar. Pierres mor och farföräldrar var på semester.

Grabbarna som är ensamma i huset, ligger och småsnackar med varandra lite in på småtimmarna. Plötsligt blir sovrummet upplyst av ett starkt sken. Pierre tror först att det är hans farmor och farfar, som kommit hem från sin semester. Bilstrålkastare kan reflektera ljus så att det lyser in på övre våningen. Pierre reagerar inte nämnvärt. Han väntar på att få höra någon öppna ytterdörren och komma in. Det kommer ingen. Nu börjar han bli lite nyfiken på ljuset utanför. Kliver ur sängen, går fram till fönstret, lyssnar noga om han kan höra någon som går på grusplanen utanför. Han hör ingenting.

Patrik Wegelius, som också började tycka att det verkade konstigt att ingen kom in, att inga steg hördes utifrån planen, reste sig ur sängen och gick fram till sin vän vid fönstret. Nu står pojkarna och tittar rakt ut mot en åker, som ligger ca 150 meter från huset. De är helt paralyserade av det enorma ljussken som de ser ute på åkern. De är helt enkelt så uppskräddade, att de i efterhand inte kan förmedla en uppfattning om föremålets tänkbara storlek.

På kollisionskurs med huset!

Efter ca en minut släpper den värsta rädslan, och båda rusar ner till våningen under för att kunna se bättre. Patrik går fram till fönstret och blir stående tills hela observationen är över. Pierre däremot rycker åt sig en kikare, men det är omöjligt att se något i den, eftersom man har taklampan i rummet tänd. Det lysande föremålet börjar nu röra på sig i sidled. Åter tar rädslan tag i grabbarna. De tror att föremålet är på väg mot dem. Pierre kastar sig på telefon, slår 90000. För damen i växeln berättar han skräckslagen om händelsen. Han blir kopplad till polisen. Under tiden som Pierre pratar med poliskonstapel John Evert Olsson i Falu polisdistrikt, ser han från sin plats i rummet hur föremålet nu börjar att snabbt stiga snett uppåt. Patrik från sin fönsterplats, börjar skrika rakt ut, han är fast övertygad om att föremålet är på kollisionskurs med huset. Men han ser att det plötsligt ändrar riktning och stiger snett uppåt för att sedan försvinna utom synhåll eftersom en lada skymde siktfältet.

Polisförklaring: bilstrålkastare!

Falupolisen åker skyndsamt ut till Karlborn och grabbarna, som står barfota mitt i natten ute vid vägen, för att polisen skall se var de skall svänga in. Poliserna Bert Hag och John Evert Olsson följer med pojkarna ut på åkern. Man lyser litet tafatt med sina handlampor över åkern. Man ser inget annat än att åkern är nyslagen och att det stod en traktor på åkern intill.

Pojkarna, som är näst intill livrädda, blir något lugnare genom polisens närvaro. Till båda grabbarnas förvåning ger polisen dem en något egendomlig förklaring till fenomenet. Det kan ha varit ljus från bilstrålkastare eller kanske en helikopter. Trots att de ej låter sig övertygas, återvänder pojkarna till sängen och somnar till slut av ren utmattning.

På morgonen dagen efter går pojkarna ut på åkern för att se om det eventuellt fanns något spår av gårdagskvällens händelse. Efter en timmes irrande på åkern hittar man till sist några egendomliga märken i åkern. Det är fyra avtryck med ett avbränt märke i mitten. Ett femte avtryck visade sig vara ett grävt fyrkantigt hål. Den nyslagna åkerstubben var nedtryckt i avtrycken. Pierre berättar händelsen för sin far tre dagar senare. Patrik nöjer sig för sin del med att berätta händelsen för några kompisar. Pierre och fadern far ut till Karlborn och fotograferar avtrycken.

Så småningom berättar Pierres farmor om händelsen för en arbetskamrat och arbetskamraten i sin tur berättar det för sin son, som i fyllan och villan berättar det för en rundfotad UFO-intresserad yngling. Denne i sin tur har missuppfattat alltihop när han berättar det för UFO-Sveriges distriktschef i Falun.

Mätning av avtryck.

Pojkarna kontaktades. Bandad intervju gjordes. Vi tittade på avtrycken. Dessa var intakta, trots att det gått en hel månad. Det växte ingenting i avtrycken. Det avbrända märket i mitten fanns också kvar. Där hade gräset så smått börjat växa. Markägaren kontaktades, likaså arrendatorn. Ingen sade sig ha åstadkommit avtrycken. Förresten har vi inom jordbruket inga maskiner, som kan åstadkomma så djupa avtryck i en så hård jord, ej heller ett sådant märke i mitten. Tidningen Dala-Demokraten kontaktades.

Med journalist och fotograf i släptåg, begav vi oss till Karlborn och avtrycken i åkern. Med journalisterna arbetade med sitt, gjorde vi mätningar på av-

trycken. Vi tog även ett gipsavtryck på ett av de fyra märkena. Oavsett vem som har gjort avtrycken, måste vederbörande haft tillgång till tumstock och räknesticka, samt en maskin som kunde göra avtrycken med ett beräknat tryck av ca trettiofem ton. Utan att en levande själ hört eller sett någonting! Avtrycken måste dessutom ha gjorts under en begränsad tidsrymd. Någon gång efter klockan 18 på lördagen och klockan 09.30 söndagmorgon. Tillfrågad ortsbefolkning säger sig inte ha hört eller sett något märkvärdigt under denna tidsperiod.

Under hela lördagen var det full aktivitet på åkrarna i hela Karlborn. Man slog sina åkrar, höet skulle säkras innan himlens portar åter öppnade sig och gjorde skörden sämre än vad den redan var. Hade någon tuffat in på denna åker med en maskin, som bör ha varit stor som en tvåvåningsvilla? Detta utan att lämna annat spår efter sig än de fyra avtrycken och det brända märket i mitten. Grillade man möjligen korv under en paus i arbetet? Gjorde man det satt man nog också och räknade ut att avtrycken skulle vara fyrkantiga, ha måtten 15×15 cm - 4 cm djupa. Vidare skulle avtrycken ha olika mått mellan varandra - 3,75-4,23-4,8-4,16. De borde ha haft kul där ute på åkern, när de tänkte sig hur vi skulle klia



UFO-Faluns Niels Nielsen och Christer Dahlstedt, tillsammans med arrendatorfamiljen i Karlborn, visar spåren efter avtrycken. Den lilla pojken vid det av-

brända området. Kvinnan markerar där en fyrkantig jordbit skurits ut.

UFO över dalabygd

oss i skallen över dessa mått som inte stämde ett skvatt inbördes. Det var först när vi kryssmätte avtrycken, som det blev någon ordning i det hela. Hur vi än mätte, så blev det 5,65. Smarta korvätare?

Kanske lastbil med 'stödben'...

Att Falu-Kuriren skulle klanta till det för sig, visste vi långt innan den kom ut. Niels Nielsen ringde upp FK:s Bo Persson, som var skyldig till artikeln med lastbilsflak och jättelika stödben till en kamera m m. Nielsen läste lusen av B Persson, som dock och med all rätt försvarade sin heder som journalist. Persson lovade återkomma dagen efter. Han skulle följa upp ett tips som han fått. Persson ringde upp och berättade att han hade fått tag på en lastbil som hade stödben, vilka kunde stämman in på avtrycken. När måtten lästes upp visade det sig att intet mått stämde. Persson gav sig inte, jag återkommer i morgon, sade han. Det skulle han aldrig ha sagt.

Nielsen ringde upp honom två dagar senare och frågade om det var ett normalt journalistbeteende att lova och sedan inte hålla sitt löfte? Persson körde med klassiska undanflykter som, överbelastad med jobb, bestämmer inte själv vad jag ska arbeta med, jäktad och glömt bort att ringa. Nielsen avbröt honom med, när Du nu har rört till det för dig - vore

det då inte på sin plats att vi får ett tillrättaläggande framöver? Visst, sa Bo Persson. Om detta skulle tolkas som ett löfte lät Persson oss aldrig förstå. Vi kommer att knacka på hans redaktionsdörr den dagen vi känner för, att reda ut begrepp som, fantaster sägner o s v.

Den som är lite tekniskt funtad, upptäcker omedelbart en rad felaktiga saker. Överhettad/varm differential, eller strålningsvärme från ett avgasrör, som skall ha åstadkommit det avbrända märket i mitten. Är det någon av läsarna, som har en bil med avgasrör, som kan bränna av kraftig stubb, utan att avgasröret smälter ihop, kan han vända sig till UFO-Sverige. Om det hos någon av läsarna finns ett jättelikt kamerastativ, som kan åstadkomma dessa avtryck, bör vederbörande omedelbart vända sig till Historiska museet i Stockholm. Är det till äventyrs någon, som vill offra sin bakaxel på sin bil, traktor eller lastbil, i ett försök att bränna av ett liknande märke, kan han vända sig till närmaste verkstad för att få veta vad en ny kostar. Sedan är Ni välkomna att höra av Er till UFO-Sverige med detta också.

Slutligen vill vi från ansvarigt UFO-Falun håll, meddela att varenda lastbilsägare i hela Dalarna fick sig ett gott skratt åt Falu-Kuirens lastbilsflak och har de inte slutat att skratta, så gör de det väl än, så några nytta gjorde vår otekniske journalist till slut.

Sammanställning: Christer Dahlstedt, Niels Nielsen



Ett av de fyra identiskt lika avtrycken. OBS det runda hålet i mitten av avtrycket, som ett slags stabilisatorspets? Lägg även märke till att stubben och övrig vegetation

är nedtryckt i avtrycket. Detta foto är också taget 3 dagar efter observationen.

Vår man på väg...

Äntligen har det hänt, det vi i Riksorganisationen UFO-Sverige, länge har väntat på. Att någon i vårt led på heltid vill föra UFO-Sveriges målsättning ut till en kunskapstörstig allmänhet. I och med att UFO-Sveriges distriktschef i Dalarna, Niels Nielsen, är villig att ta på sig detta krävande arbete, kan vi även på ett mera personligt plan än tidigare tillmötesgå enskildas önskemål i UFO-frågan. Vidare kan vi konstruktivt hjälpa er som har planer på att bilda föreningar i ämnet. Ni kan naturligtvis även vända er till honom, när han kommer till just er ort och berätta om det förekommit något besynnerligt. På så sätt kan vi eventuellt snabbare än tidigare kolla upp diverse fall. Som det har varit, har vi oftast kommit in på fall när det gått månader och år. Eftersom vi saknar erfarenheter av en sådan här bred informationsverksamhet är vår man i stort behov av stöd från alla intresserade. Någonstans att vila sitt trötta huvud, efter en hård dags arbete. Några som kan ställa upp och fixa lokal dit han kommer, sätta upp i förväg utsända affischer på sin ort, höra sig för på skolor och folkbildningsförbund, om intresse finns för föredrag.

När vi inledningsvis nämnde heltidssyssla, betyder det att han kommer att vara igång på våra svenska vägar 300 dagar om året. För att överleva blir det nödvändigt med entréavgift. Tidigare har vi haft an-



tingen gratis entré eller en blygsam avgift på omkring tre kronor.

UFO-Sverige, tar härigenom ett stort kliv i sin utveckling mot 80-talet. De av er som inte kan ställa upp med praktisk hjälp, kan ändå hjälpa till. Hur? Enkelt! Ni knyter upp er plånbok eller länsar spargrisen på en tia. (Vill ni bli av med större slantar ska ni veta att Nielsen nog kan hitta hål att stoppa dem i) Slantarna - stora eller små - skickar ni iväg på postgiro: 826649-6 Falu UFO-Förening. Har ni förslag, eller är nyfikna på när han kommer just till er ort, kan ni ringa honom och fråga. Telefon: 023-17845.

Det är även vår målsättning, att i en stående spalt i UFO-Information skildra hans resor och erfarenheter. Vi ser fram emot att få publicera nästa UFO-Information, där vi släpper fram vår man på väg, i full frihet, där han med egna ord berättar hur det utvecklar sig på fältet.

Har ni ännu inte prenumererat för 1980, så gör det snabbt!! Ni vill väl inte vara sist med det senaste?!

red.

DET HÄNDER OSS ALLA

förr eller senare:

Någon frågar om "flygande tefat". Någon börjar ifrågasätta. Du behöver inte bli svarslös.

Läs Handlingsprogrammet så är du förberedd och kan ge en bakgrund. T.ex. berätta om varför vetenskapsmännen är hindrade att forska i UFO.

Du får också veta hur man intervjuar ett UFO-vittne och gör en platsundersökning. Metoden är viktig.

Det handlar om UFO-Sverige. Handen på hjärtat, vad vet du egentligen om din egen organisation? Den har en målsättning och en strategi, som redan ger utdelning.

Du ger ett viktigt stöd åt verksamheten och får ett fylligt, läsvärt häfte i "bokformat", med foton och teckningar. (50 sid. offsettryck.) Vi vågar påstå att det småningom blir ett värdefullt dokument över det pionjärarbete som nu överallt bedrivs för att påvisa existensen av UFOs.

Beställ UFO-Sveriges nya introduktionshäfte genom att skicka 30 kr. via inrikes postanvisning till "UFO-information, Box 16, 596 00 Skänninge". Märk talongen "Handlingsprogram".

Luftskeppet som inte fanns där!

Teckning: Thomas Martin

Luftskeppet passerade mitt på ljusa dagen och observerades av hundratals vittnen. Det enda problemet var att det inte existerade.

På lördagseftermiddagen den 10 oktober 1931 inträffade en av de mest besynnerliga händelserna i flygets historia, en episod som nästan fem decennier senare fortfarande inte fått sin förklaring.

Det började rutinmässigt nog. Amerikas nyaste luftskepp, U.S.S. Akron, som hade varit engagerat i testflygningar under veckan, blev beordrat att flyga och cirkla runt Fairfield Stadium till förmån för publiken, som bevittnade en fotbollsmatch mellan Washington och Jefferson-Marshall vid Huntington, West Virginia.

Harold Mac Kenzie, som befann sig vid Ohio-flodens strandpromenad, var den förste som såg ett luftskepp komma in över staden Gallipolis, Ohio. Mac Kenzie ringde till sina vänner vid Foster-mejerierna och frågade om de ville se ett luftskepp.

Två av dem, herr och fru Robert Henke, åkte till First Avenue och lånade en kikare av fru Claude Parker. Med dessa tre personer förenade sig efter en liten stund flera andra personer. De betraktade luftskeppet när det flög över sjukhuset och korsade Ohio-floden. Invånarna i den närbelägna staden Point Pleasant, West Virginia, såg också föremålet, liksom arbetarna längs den statliga landsvägen söder om staden.

Henke studerade luftskeppet genom kikaren och uppskattade att det var 30-45 meter långt. Det kryssade på cirka 90 meters höjd när olyckan inträffade. Klockan var då 14.50.

Fru Henke berättade för tidningen Gallipolis Daily Tribune den 12 oktober: - När vi fick syn på farkosten såg det ut som om den bucklade sig och föll. Några andra personer som såg detta sa att de såg fyra personer som hoppade från farkosten med fallskärm. Det verkade som om rök omvärvde det, men det kan även varit moln.

Genom kikaren tyckte Henke att han såg ett vitt föremål - kanske en fallskärm - som föll nedåt, medan farkosten föll insvept i flammor i riktning mot bergen bakom Gallipolis Ferry, söder om staden.

Mer än ett halvt dussin invånare beskrev olyckan med farkosten för Dr Holzer, ägare till flygplatsen i Gallipolis. Rapporterna, somliga av dem från Huntington, 6,5 mil nedför Ohiofloden, gjorde att Holzer satte igång spaningar från luften, som påbörjades följande morgon.

En av dem som hjälpte till vid sökandet var löjtnant D Eckford Hodgson. Charles Fort, den berömda samlaren av stoff om onormala händelser kontaktade Hodgson och fick det här svaret.

- Söndagen den 10 oktober klockan 15.00 var jag ivrigt upptagen med att kontrollera flygplanet som

hörde till Gallipolis Luftvägskompani, när en man dök upp och frågade om jag sett en farkost passera över flygfältet i sydlig riktning. Jag berättade för honom att jag varken sett eller hört någonting.

- Denna natt, klockan 2, fick jag ett telefonsamtal om att ett luftskepp hade varit synligt över bergen tvärs över Ohiofloden från staden sett och att tre män setts lämna det störtande skeppet med blixtljus. - West Virginias statspolis sökte redan efter vraket och eventuella överlevande och jag erbjöd mig omedelbart att assistera vid sökandet från luften. Spaningarna inleddes på morgonen men utan resultat.

En beriden polis, H E Pomroy, gjorde även en markundersökning på söndagen, men på kvällen meddelade statspolisen att de hade övergivit hoppet att finna någonting. Trots detta fortsatte flera inofficiella grupper sökandet. När de ej fann något vrak eller några överlevande, talade de ändå med en familj i bergen, som berättade att de sett farkosten explodera och brinnande störta mot marken.

Trots den betydande skara, som vittnade om motsatsen, var en sak säker: Luftskeppet, som talrika personer trodde sig ha sett existerade inte.

Redan tidigt på lördagskvällen förnekade tjänstemän vid Akron-flygfältet att något av deras luftskepp fattades. Good Year Zeppelin Companys tre luftskepp var i säkert förvar i sina hangarer, så var också luftskeppet Akron, som var i fin form efter utförandet av sin sjunde tolvtimmars testflygning, som gick över städerna Sandusky, Toledo och Lake Erie. Akron flög inte över Huntington Stadium, eftersom flottan hade avslagit Senator H D Hutfields begäran om detta.

Tilläggas kan att alla flygfält i öst och mellanväster, där en sådan farkost kunnat starta, vittnade om att deras luftskepp hade räknats. Rapporter om att föremålet kunnat vara ett luftskepp, ägt av Enna Jettick Shoe Company från Axburn, New York, visade sig vara felaktiga, emedan luftskeppet ifråga flögs mellan Rochester och Buffalo, New York - ingen av dessa orter låg nära West Virginia.

Hodgson, som deltog i sökandet från luften, berättade för Fort: - Jag startade i gryningen på söndagsmorgonen och under flera timmar flög jag upp och ner, fram och tillbaka över den oländiga terrängen och höll utkik efter vrakdelar eller en fallskärm som fastnat i något träd. Jag såg inget annat än tät skog och klippiga berg. Efter flera timmar återvände jag till flygplatsen för att tanka. Medan flygplanet tankades talade jag med flera vederhäftiga grupper, som hade sett luftskeppet explodera och som faktiskt betraktat det genom kikare cirka en timme.

Jag frågade om de sett någon sifferbeteckning eller några märken på skeppet, men det hade de inte.

Jag frågade också om de sett någon kabin under skeppet, men det hade de heller inte gjort. Jag talade med 25 till 30 personer, som hade sett något som liknade ett luftskepp i svårigheter. De beskrev rörelserna som om skeppet vände undan för undan och hela tiden rullade. De betraktade dessa manövrar i cirka en timme, medan skeppet förblev i ungefär samma läge. Plötsligt böjde sig de två ändarna uppåt, medan rök och spillror föll ner i skogen. Just innan skeppet exploderade syntes tre föremål lämna det med fallskärmar.

Efter att ha fullgjort den första av de fyra planerade flygningarna denna söndagsmorgon, genom att flyga i sicksack över ett tre mil skogbevuxet område i cirka en och en halv timme, på en höjd av 2000 meter, gjorde Hodgson en andra och slutligen en tredje flygning strax före skymningen då regn försvårade flygningen. Vid mörkrets inbrott beslutade han sig för att inte fortsätta sökandet från luften.

På söndagsnatten hade alla grupper, som deltagit i sökandet, avslutat spaningarna efter det icke existerande luftskeppet, som massor med människor sett störta i flammor.

Frågan återstår: Vad såg de?

Hodgson försäkrar att de personer han talade med inte såg någon kabin på föremålet, ej heller märken eller någon annan identifikation på flygkroppen. Enbart detta är ovanligt, eftersom alla luftskepp och flygplan hade sådana markeringar. De har också kabiner, naturligtvis.

Stanley B Huntington, Gallipolis flygplatschef, tog varken dessa eller andra skäl i beaktande, när han föreslog att de vita fallskärmsliknande föremålen i själva verket kunde ha varit vatten, som släpptes ut från luftskeppet. Vatten brukade medföras som barlast, vilket kunde släppas ut för att få skeppet att stiga snabbt. Denna teori om vatten håller inte av den enkla anledningen att det, som vi sett, ej fanns något luftskepp i luften.

Efter ett besök i West Virginias berg rapporterade Robert Henke att han talat med personer, som sagt att de sett millontals svarta fåglar flyga i luftskeppsliknande formation högt över molnen; fåglarna hade plötsligt separerat och slagit sig ner i träden i den tätbevuxna delen av skogen och givit intryck av en krasch. Henke menade att det här fenomenet kunde förklara den senare synen av det mystiska luftskeppet.

Detta kunde också förklara varför varken kabin eller märken syntes till på luftskeppet, men det förklarar inte varför fåglarna inte upptäcktes genom kikare.

Kunde föremålet ha varit ett främmande luftskepp som förolyckades när det kom till Amerika?

Nej.

Det enda utländska luftskepp som skulle vara kapabelt att resa till USA var tyskarnas Graf Zeppelin, som då var färdigställt för att flyga till Brasilien i slutet av månaden. Det redogjordes också för alla de brittiska luftskeppen men inte något av dessa var i närheten av Point Pleasant, West Virginia.

Pressen, som inte kunde finna någon godtagbar förklaring till det inträffade, glömde snabbt hela historien. Förmodligen skulle händelsen fallit i glömska om inte Charles Fort hade brevväxlat med några av vittnena. Ett av dem framkastade en annan förklaring till fenomenet.

- Två veckor senare råkade jag titta nedåt floden och såg den runda, trubbiga nosen av ett luftskepp, som rörde sig mot flygfältet. D Eckford Hodgson skrev: - När jag betraktade det vände det bredsidan mot mig och försvann i den tunna luften. Det fanns inte ett moln på himlen.

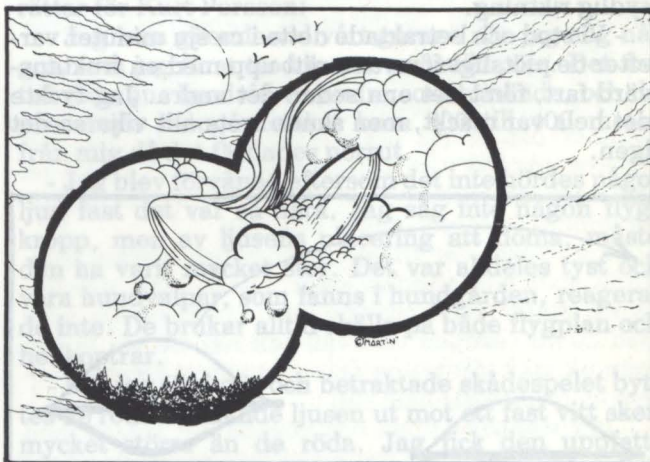
- Jag steg i planet och flög nedåt floden. Vid huvudpunkten av Raccon-ön fanns en ostronbåt, som sände upp stora moln av rök. Kanske det är svaret.

Kanske. Men Hodgson liknar massor av människor vilka, när de konfronteras med händelser som är besvärliga att förklara, kommer med konventionella förklaringar.

Något egendomligt hände över Ohiofloden i oktober månad 1931. Antingen det nu var en av de mest anmärkningsvärda masshallucinationer som nedtecknats eller en besökare från någon annan planet på en djärv resa till jorden.

Källa: Fate, augusti 1979.

Översättning: Marianne Aplerud



Luftskeppet uppskattades till 30—45 meter långt — kryssande på en höjd av ca 90 meter när olyckan inträffade. Vid olyckan "bucklade" sig först farkosten för att sedan omges av rök — eller moln. (Teckning: Thomas Martin)

Hänt se'n sist

SAMMANSTÄLLNING AV THORVALD
BERTHELSEN



Det här pressläggs i mitten av november och redovisar en hel del intressant. Inte många rapporter sedan sist, kanske någon menar! Visst finns det rapporter, men de flesta är tämligen ointressanta.

Istället försöker vi fortsättningsvis presentera stora föremål på låg höjd, och med relativt lång observationstid i denna sammanställning. De ännu in-

tressantare rapporterna som inkommit redovisar vi som tidigare i utförligare fristående artiklar.

En hel del svenska närkontakter (även tredje graden) är under utredning och vi kan därför lova högt intressant läsning även i 1980 års kommande sex nummer av UFO-Information.

Två hoppande föremål.

Bohuslän, Askim - 28 november 1978 klockan 11.27

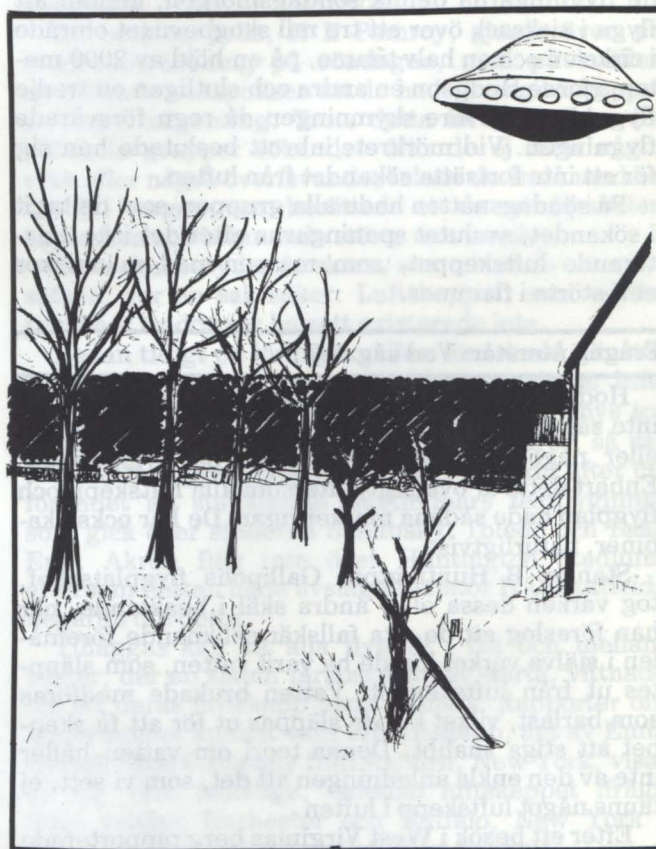
Roger Christoffersson berättar följande intressanta iakttagelse:

- Tillsammans med Gudrun Haraldsson iakttog jag följande. Jag var först i bil på väg från Frölunda till Askim. Plötsligt fick jag se två lysande föremål på himlen. De avgav ett starkt självlysande sken och stod först stilla för att sedan liksom ta sats och hoppa över varandra med hög hastighet.

- Detta pågick hela tiden tills jag kom in till Hovåsskolan i Askim där jag skulle hämta min fästmö. Hon såg också dessa hoppande föremål och var väldigt förvånad. På samma parkeringsplats stod ytterligare ett tiotal personer och betraktade manövrerna.

- Objekten var uppskattningsvis tre till fem meter i diameter, runda och med en svart rand runtom. Det fasta vita ljussken, som de utstrålade var mycket starkt och bländande, och de befann sig i sydlig riktning.

- Vi stod och betraktade detta i ca sju minuter varefter de plötsligt försvann rätt upp med en fruktansvärd fart, först det ena sedan det andra. Jag tyckte det hela var otäckt, men skulle trots allt vilja se det igen.

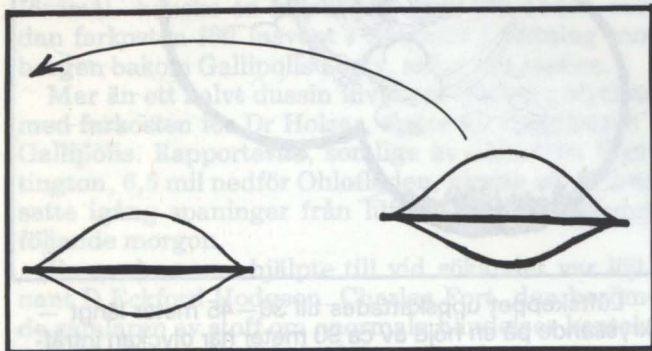


Närkontakt.

Medelpad, Sundsvall - 26 januari 1979 klockan 06.00

Vår distriktschef Loy Solli redovisar följande från en rapport, lämnad av en 41-årig kvinna i Bergsåker som önskar anonymitetsskydd:

Fru A berättar vid intervjun och platsundersökningen att hon var på väg ut för att rasta hunden och hämta in tidningen. När hon kommit ut på trappan tvärvände hunden och rusade gnällande in i hallen. Kvinnan tyckte samtidigt att det liksom blåste till och hörde även ett konstigt, liksom sprakande ljud. Halvvägs framme vid brevlådan (ca 5 meter) upptäcker hon ett tio till femton meter stort föremål i



Bildtext: Dessa två 'hoppande' föremål iaktogs i Askim av bland annat Roger Christoffersson.

luften. Det färdades med relativt hög hastighet i västlig riktning och på ett avstånd av ca 200 meter.

Föremålet var diskusformat och mörkfärgat. Runt hela flygkroppen löpte ett horisontellt band av små blågröna ljuspunkter. Dessa avgav ett kallt sken och tycktes härröra från ett antal fönster eller luckor.

Sedan föremålet passerat skyndade fru A snabbt in och upptäckte då att hunden gjort sina behov på mattan.

Det intressanta är följande aspekter:

- 1 Hunden, en korsning mellan spets och papillon, har aldrig tidigare reagerat så här.
- 2 Ljudet uppfattades komma från föremålet då det passerade.
- 3 Det ljussken som utstrålade verkade lysa upp omgivningen.
- 4 Ett luftdrag förnams vid överflygningen.
- 5 Inget konventionellt flyg befann sig i luftrummet vid observationstillfället.
- 6 Det var omöjligt att få hunden att gå ut igen den dagen.

Två UFO.

Södermanland, Fagersjö (Stockholm) - 6 februari 1979 klockan 20.00.

Tandläkare Henrik Raber befann sig vid sjön Magelungen då han under ca fem minuter kunde iaktta två UFO:n. Ur vår fältforskare Annika Nordins utredning citerar vi:

Föremålen, som var två till antalet, färdades ungefär fem gånger så fort som ett passagerarflygplan och var ca femton gånger större än en stjärna. Båda föremålen var lika stora. Färgen på det ena var gul medan det andra också var gult men hade blå fläckar symmetriskt ordnade på undersidan. Båda lyste klart och tydligt och ljusstyrkan motsvarade en maststrålkastare.

Ingen rök, eldkvast eller gnistregn iaktogs och observatören var helt säker på att inget motorljud eller liknande hördes från föremålen. Han stod på ca 500 meters avstånd från träd, som fanns på motsatta sidan, och föremålen befann sig då skenbart två till fyra centimeter ovanför trädkropparna. Avståndet mellan objekten var, uppskattat med samma skenbara bedömning, fem centimeter.

Efter ca fem minuters total observationstid sänkte sig det ena och försvann medan det andra rörde sig med ovan nämnda hastighet åt sydost. Tidigare hade båda stått stilla.

Belystes av ljuskägla.

Jämtland, Oviken - 25 februari 1979 klockan 19.05

Lantbrevbärare Andreas Magnusson iakttog tillsammans med Birger Wiken och ytterligare en person, ett föremål av fullmånens storlek över byn Västnorr. Ur vår fältforskare Kurt Perssons intervju-material låter vi här Magnusson berätta:

- Birger hade besökt mig och var på väg hem igen. Då han hunnit bara femton meter från min trappa upptäckte han ett rödaktigt sken på himlen, varför han ropade ut mig för att även jag skulle få se det.

- Väl ute fick jag se något som jag aldrig sett tidigare. Det var ett rödorangefärgat föremål med dragning åt lila, som från väst lyste mot oss. Som en strålkastare med fast sken.

- Efter någon minut vändes ljuskäglan och riktades så, att den nu belyste byn Västnorr samt halva sjön. Sjön ligger mellan byarna Västnorr och Sölbacken. Från oss till Västnorr, som är ca 500 kvadratmeter stor, är det två kilometer.

- Därefter riktades ljuskäglan från byn, bortåt, så att det från vårt håll såg ut som om ljuskäglan slocknade. Just då kunde iaktas två ljusa ränder, en på vardera sidan av föremålet. Det var som om 'baksidan' var mörk.

- Totala observationstiden var mellan tre och fyra minuter. Molnhöjden uppskattar jag till 400 - 500 meter men molnen blev aldrig belysta av föremålet.

Drygt en timma senare....

klockan 20.15 uppträdde samma, eller ett annat, föremål vid Oviken. Fru Calise Magnusson i Myre berättar för Kurt Persson:

- Jag kom gående vid vårt garage när jag såg något, som jag först trodde var en helikopter. Det var två röda ljus bredvid varandra som blinkade, och de passerade ladugårdstaket bara 300 till 400 meter från mig då det färdades norrut.

- Jag blev förvånad eftersom det inte hördes något ljud fast det var så nära. Jag såg inte någon flygkropp, men av ljusens placering att döma, måste den ha varit mycket stor. Det var alldeles tyst och våra hundvalpar, som fanns i hundgården, reagerade inte. De brukar alltid skälla på både flygplan och helikoptrar.

- När jag stod där och betraktade skådespelet byttes de röda blinkande ljusen ut mot ett fast vitt sken mycket större än de röda. Jag fick den uppfattningen, att farkosten vände mig en annan sida, men den fortsatte dock i samma riktning som förut.

- Jag såg det i ytterligare en stund tills det efter passagen skymdes av en träddunge. Totala observationstiden hade då varit ca 45 sekunder.

Hänt sen sist

Hunden vettskrämd.

Västergötland, Töreboda - 1 mars 1979 klockan 0414
Fru Elisabeth Ericson berättar detta för vår fältforskar Tage Bång:

- Jag blev väckt av hunden och trodde att den ville ut. Väl ute blev det inget resultat, varför jag vände om och var på väg in, då jag fick se ett stort, runt föremål komma över taket på huset framför mig. Jag följde det med blicken, samtidigt som jag noterade att hunden började krypa på marken av rädsla. Ett svagt susande ljud hördes, då det bländvita klotet försvann över nästa hustak mot öster.

- Farten var långsam - som en helikopters - och hela överflygningen tog omkring en minut. Ögonen rann på mig, troligen av det starka ljuset.

Anm.: Väderstationen i området rapporterar klockan 04.00: Molnighet cirrus 4/8 bas 5.000 meter Sikten 8 kilometer, något fuktdis, temperatur minus 5. Vind SSO 2 knop.

Teckningar: Monika Damm

Triangelformat med tre blinkande ljus

Småland, Vetlanda - 18 juni 1979 klockan 21.35.

Kennet Fleur berättar om en märklig närkontakt för vår fältforskar Stig Olsson:

- Jag kom åkande från centrala Vetlanda på väg mot ett bostadsområde i utkanten av staden. Solen hade just gått ned. När jag kör uppför Kullgatan ser jag ett orangefärgat blinkande föremål högt uppe på himlen. Jag antar, att det är ett flygplan och släpper det med blicken.

- När jag efter ytterligare några hundra meters körning passerat korsningen Kullgatan - Vasagatan kommer det in ett orangefärgat föremål på min vänstra sida (NV) i en utdragen sväng (mot V) och på bara ca trettio meters höjd över marken. Det befann sig mindre än femtio meter från mig.

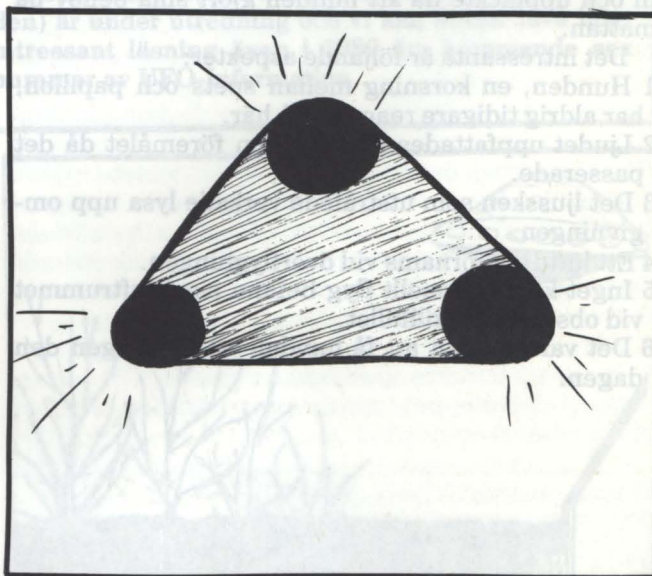
- Föremålet var triangelformat och mycket ljusstarkt, men med suddiga sidor. I varje hörn pulserade ett starkt klart orange ljus. Ljuspulserna kom med ca en sekunds intervall och när de tre ljusen lyste på max så upptog de sammanlagt femtio procent av föremålets hela yta.

- Jag stannade bilen och vevade ner rutan, men det märkliga var, att föremålet inte orsakade något ljud. Hastigheten var uppskattningsvis trettio kilometer i timmen. Varje sida i triangeln var ca fem till tio meter.

- När det hunnit ca 400 meter framför mig, skymdes det av träden. Det färdades parallellt med vägen

(V) mot Östanå camping, varför jag körde dit (sträcka tre kilometer) för att försöka få syn på det igen. Kunde dock ej upptäcka vare sig föremålet eller något annat ovanligt.

-Totala observationstiden var ungefär en minut och händelsen har gjort ett starkt intryck på mig, eftersom jag inte kan få en naturlig förklaring på den.



Bildtext: Kennet Fleur iakttog detta deltaformade föremål i utkanten av Vetlanda.

Två starka ljus med hål i.

Skåne, Malmö - 3 juni 1979 klockan 21.19.

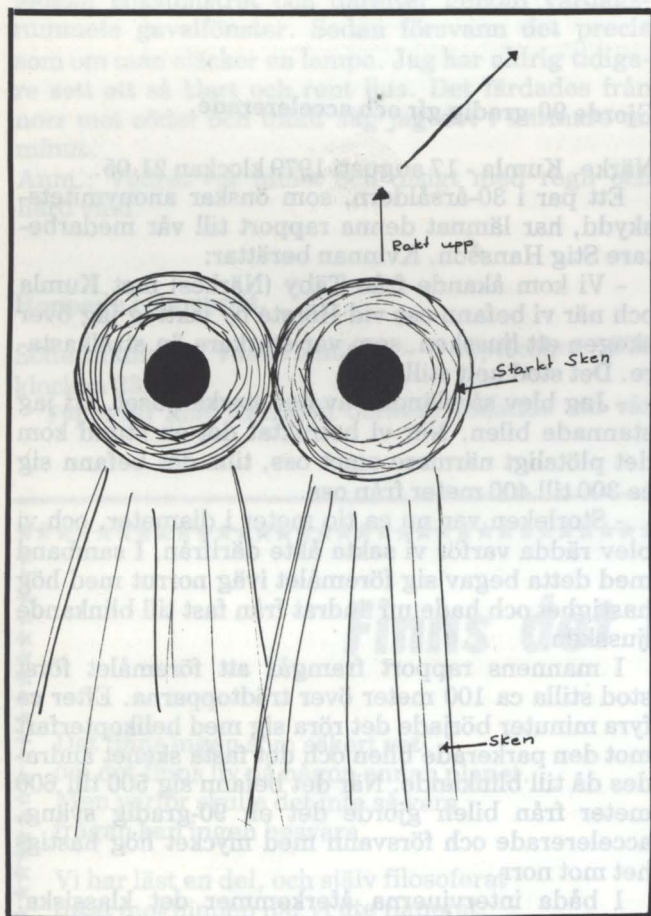
Sekreterare Lenah Turrall har lämnat denna rapport till våra fältforskar Mikael Nanne och Gligor Dimiskovski på UFO-Syds rapportsektion i Lund:

- Vi befann oss i bostaden på 15:e våningen i Lorenborg (Malmös västra ytterområde) då min son tittade ut och fick se ett starkt ljussken, som stod stilla i luften. Jag hämtade kikaren för att bättre kunna se och upptäckte då, att det i själva verket var två starka ljus med ett mörkt, svart hål i mitten på vardera. Vi kunde inte se någon flygkropp eller föremål på grund av det starka skenet.

- Föremålet, eller ljusen, stod alldeles stilla för att sedan 'knäppas av', och det tycktes försvinna rakt upp och snett åt höger. Precis som om det hade försvunnit i molnen. Men det fanns inga moln - det var klart väder och helt molnfritt! Ljuspunkterna hade

en skenbar storlek som enkronor, och totalt såg jag dem i en halv minut.

Anm.: Enda flygaktivitet var nio minuter tidigare då en Swedair Twinotter lyfte från Sturup med kurs mot Kalmar.



Fyrkantigt föremål avgav reflexer.

Skåne, Torna-Hällestad (Utanför Lund) - 5 juli 1979 klockan 17.10.

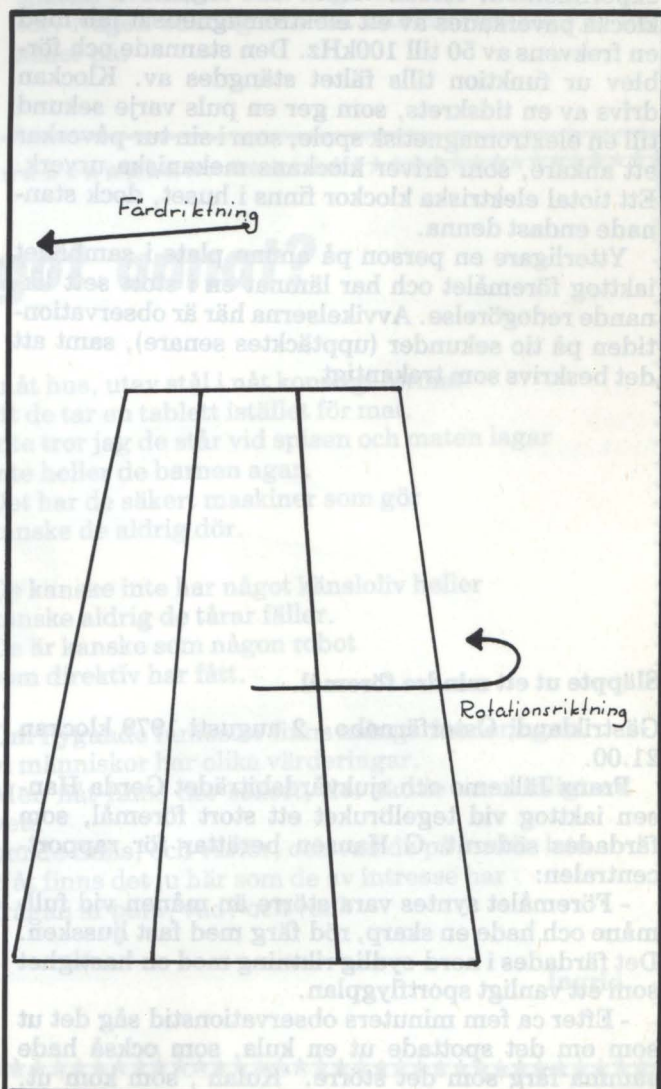
- Jag har länge önskat komma i kontakt med något sådant här. Jag har arbetat vid Lunds universitet i tio år, och jag har arbetat med forskning i ytterligare femton - tjugo år. När man hållit på så pass länge med forskning, som jag har gjort, kommer man slutligen fram till att det måste finnas någonting mer. Därför har jag på sistone ofrivilligt läst lite tidnings-

artiklar om UFO, men jag trodde inte att jag skulle få se ett själv... Okej, det kan vara vad som helst. Jag påstår inte att detta är ett UFO, men frågan kvarstår - vad är det för någonting....

Ja, så börjar den tjugosidiga rapportsammanställningen av Mikael Nanne med laboratoriechef Torsten Anderssons redogörelse för hur han och hela familjen iakttog ett fyrkantigt föremål. Anderssons primärrapport lyder:

- Föremålet upptäcktes i SV riktning en handsbredd över horisonten. Det beskrev en lutande bana, som blev brantare tills det försvann under horisonten i riktning SSO.

- Föremålet syntes rotera, varvid ett av dess sidor reflekterade solljuset. Rotationen kan med viss ledning av detta beräknas till ett varv var sjätte sekund. De övriga sidorna, som inte reflekterade solljuset,



syntes extremt mörka.

- Ett rött ljus syntes med en liknande periodicitet. Huruvida detta röda ljus kom från samma plats på föremålet kan ej bedömas. Det syntes större vid banans början, varvid bedöms att det rörde sig från min iakttagelsepunkt. Det hade en helikopters hastighet och totala observationstiden var ca trettio sekunder. Storlek som fullmånen.

Fru Rosemarie Andersson berättar:

- Min man uppmärksammade mig på det och när jag tittade fick jag se ett märkligt föremål, som rörde sig på himlen. Det föreföll mig underligt att det kunde flyga eftersom det var kantigt och det roterade diagonalt medurs. Ca varannan sekund lyste det rött och därefter blänkte det i solen, följt av en helt svart period. Totalt såg jag det i en halv minut.

Anm.: En elektrisk väggklocka i villans badrum stannade klockan 17.10 för att åter starta 18.10. Vid experimentellt försök visade det sig, att nämnda klocka påverkades av ett elektromagnetiskt fält med en frekvens av 50 till 100kHz. Den stannade och förblev ur funktion tills fältet stängdes av. Klockan drivs av en tidskrets, som ger en puls varje sekund till en elektromagnetisk spole, som i sin tur påverkar ett ankare, som driver klockans mekaniska urverk. Ett tiotal elektriska klockor finns i huset, dock stannade endast denna.

Ytterligare en person på annan plats i samhället iakttog föremålet och har lämnat en i stort sett liknande redogörelse. Avvikelserna här är observationstiden på tio sekunder (upptäcktes senare), samt att det beskrivs som trekantigt.

Släppte ut ett mindre föremål.

Gästrikland, Österfärnebo - 2 augusti 1979 klockan 21.00.

Frans Jälkemo och sjukvårdsbiträdet Gerda Hansen iakttog vid tegelbruket ett stort föremål, som färdades söderut. G Hansen berättar för rapportcentralen:

- Föremålet syntes vara större än månen vid fullmåne och hade en skarp, röd färg med fast ljussken. Det färdades i nord-sydlig riktning med en hastighet som ett vanligt sportflygplan.

- Efter ca fem minuters observationstid såg det ut som om det spottade ut en kula, som också hade samma färg som det större. 'Kulan', som kom ut,

hade en skenbar storlek av en ping-pongboll.

- Det större föremålet hade då färdats över skogs-kanten, och just som det mindre släpptes ut dök fenomenet och kunde inte ses längre. Alltihop för-siggick helt ljudlöst.

Gjorde 90-gradig gir och accelererade.

Närke, Kumla - 17 augusti 1979 klockan 21.05.

Ett par i 30-årsåldern, som önskar anonymitets-skydd, har lämnat denna rapport till vår medar-be-tare Stig Hansson. Kvinnan berättar:

- Vi kom åkande från Täby (Närkes) mot Kumla och när vi befann oss vid Hörsta by iakttog jag över skogen ett ljussken, som var starkare än strålkasta-re. Det stod helt stilla.

- Jag blev så bländad av det starka ljuset, att jag stannade bilen. När vi betraktat det en stund kom det plötsligt närmare emot oss, tills det befann sig ca 300 till 400 meter från oss.

- Storleken var nu ca tio meter i diameter, och vi blev rädda varför vi sakta åkte därifrån. I samband med detta begav sig föremålet iväg norrut med hög hastighet och hade nu ändrat från fast till blinkande ljussken.

I mannens rapport framgår att föremålet först stod stilla ca 100 meter över trädtopparna. Efter ca fyra minuter började det röra sig med helikopterfart mot den parkerade bilen och det fasta skenet ändra-des då till blinkande. När det befann sig 500 till 600 meter från bilen gjorde det en 90-gradig sväng, accelererade och försvann med mycket hög hastig-het mot norr.

I båda intervjuerna återkommer det klassiska: 'Trodde först att det var en helikopter' och 'det un-derliga var, att allt skedde ljudlöst'.

rapport till våra medarbetare Stig Hansson och
Glöglor Dimiskowski på UFO-Syds rapportsektion
Lund:

- Vi befann oss i bostaden på 18:e våningen i Lo-renborg (Malmös västra yttreområde) då min son tittade ut och såg ett ljussken över taket. Det stod stilla i några sekunder och sedan började det röra sig mot oss.

Starkt lysande föremål passerade sakta.

Dalarna, Fagersta - 26 augusti 1979 klockan 19.05.

Flera personer såg, oberoende av varandra, ett gulrött föremål av skenbart fullmånen storlek pas-sera relativt sakta. Tidsuppgifterna varierar från 30 sekunder till flera minuter i det halvdussin rapporter vi fått in om händelsen. Någon eldsvans förekom ej. Vi låter här kontorsföreståndare Alrik Bergman be-

rätta:

- Vi satt vid köksbordet, då min fru tittade ut och över höghusen vid Ringvägen, det vill säga i väst-nordvästlig riktning, fick se ett cirkelrunt föremål med starkt lysande gul-rött sken.

- Hon ropade åt mig att titta, och vi såg det först genom köksfönstret och därefter genom vardagsrummets gavelfönster. Sedan försvann det precis som om man släcker en lampa. Jag har aldrig tidigare sett ett så klart och rent ljus. Det färdades från norr mot söder och totalt såg jag det i närmare en minut.

Anm.: Vädret var mulet och disigt med regn och hård vind.

Hoppade iväg uppåt.

Södermanland, Västerhaninge - 4 september 1979
klockan 23.20.

Typograf Rolf Karlsson berättar följande vid vår

fältforskare Heikki Virtanens intervju:

- Jag gick ut på balkongen för att ta en cigarett, det var vindstilla, klart och fint väder. Då fick jag se ett stort rödglödigt klot bland talltopparna. Det stod först stilla men liksom hoppade iväg uppåt!

- Nu blev jag nyfiken och sprang snabbt in och hämtade glasögonen. Det tog max tre sekunder, och när jag kom ut igen fick jag den uppfattningen att föremålet kom rakt emot mig.

- Det stannade emellertid upp igen ovanför talltopparna och jag kunde nu se, att det inte bara var ett slags ljus utan det hade en klumpig yta som framträdde klart. Det lyste kraftigare när det stod stilla och i det rödglödgade fältet fanns även några stänk med gult i. Månen befann sig till vänster om föremålet.

- Efter ett par sekunder började det röra sig igen och försvann i kompassriktning 60 grader. Jag uppskattar avståndet från mig till klotet till ca 400 meter. Någon ballong kan det inte ha varit, det är jag säker på.

Finns det något annat?

Det finns ingen som säkert vet om det finns liv på någon annan planet. Men varför skulle det inte så vara frågan kan ingen besvara.

Vi har läst en del, och själv filosoferat tittat mot himlen när vi ute flanerat. Men inget vi sett som varit av värde vi får fråga de lärde.

Finns det någon varelse i någon konstig maskin? har dom en hy som är slät och fin? Eller är dom knottriga och korta som små, små lortar?

Liknar de oss?
Eller ser de ut som bloss?
Kan de tala och skratta?
Det är svårt att fatta.

Om det finns något, jag tror att de lever som vi och bor

i nåt hus, utav stål i nåt konstigt format att de tar en tablett istället för mat. Inte tror jag de står vid spisen och maten lagar inte heller de barnen agar. Det har de säkert maskiner som gör kanske de aldrig dör.

De kanske inte har något känsloliv heller kanske aldrig de tårar faller. De är kanske som någon robot som direktiv har fått.

Om flygande farkoster finns många funderingar vi människor har olika värderingar. Men nåt finns det säkert, det skulle vara roligt att veta om de finns, och varför, och vad de på jorden leta. Nåt finns det ju här som de av intresse har frågan är bara, vad? och var?

Ingrid

Enormt ljusklot upplyste vägbanan framför bilen

Av Carl-Anton Mattsson

Teckning: Thomas Martin

Det var en ovanligt mörk och kylig natt som 25 årige chauffören Kjell Eriksson med sin mjölktankbil kom körande åt nordväst 500 meter från Örboholms gård på Kjällviksvägen drygt en och en halv mil söder om Trosa. Klockan var tjugo minuter i två på måndagsmorgonen den 30 juli 1979. Det hade regnat tidigare på natten, molnen gick lågt och dåligt flygväder rådde. Han berättar följande märkliga händelse:

-Då jag kom ut ur en högerkurva med bilen såg jag plötsligt ett starkt, bländande vitt ljussken framför bilen på låg höjd över träden vid vägens högra sida. Det stod helt stilla i fem sekunder på tio meters höjd över tallarna vid vägkanten och ljuskällans diameter var mellan tjugo till trettio meter. Jag bromsade in bilen och vevade ner sidorutan för att kunna se bättre vad det var som så tyst och skrämmande nära, utspann sig framför mina ögon. Något ljud kunde jag inte uppfatta från föremålet och vilken form det hade gick inte att urskilja till en början på grund av det starka ljuset, som var intensivt vitt i mitten och blåtonigt runt ytterkanterna. Det var inte mer än 100 till 150 meter från mig där det hängde i luften och plötsligt började det röra sig sakta, ut över vägen, snett emot mig och ut över ett kalhygge på vägens vänstra sida. Hastigheten var bortåt femtio kilometer i timmen och kursen var sydväst mot Studsvik och Nyköping. Jag såg då att formen var oval och det rörde sig horisontellt och vågrätt men

det olustiga var att en minst tio meter bred ljusgata upplystes under föremålet. Ljuset var skarpt vitt och allt i terrängen avtecknade sig tydligt med skarpt avgränsade skuggor från trädstammar och stubbar. Det hela såg mycket spöklikt ut. Ljuset var som vita så kallade flodljus och tycktes stråla lika starkt åt alla håll från objektet. Ljuset på marken var så intensivt att jag fick uppfattningen att det fanns några otroligt starka strålkastare, som var riktade rakt ner. Det fortsatte över hela kalhygget och vid dess bortre ände stannade föremålet till igen och stod stilla i två sekunder. Under dessa två sekunder höjde sig föremålets främre del så att det intog en svagt lutande ställning och så fort denna position uppnåts, försvann föremålet upp genom de täta molnen på mindre än en sekund. Den totala observationstiden bedömer jag till 30 - 40 sekunder'.

Kjell Eriksson fick uppfattningen att föremålet sänkte sig till lägre höjd över marken då det passerade vägen och kalhygget. Det intensivt vita ljuset var nästan bländande och liknade på något sätt en bils helljus som försetts med extraljus. Ljusintensiteten var starkast i centrum av ljusgatan och tonades ut mot sidorna av den. Han berättar vidare att om det rört sig om en helikopter, skulle grenarna på träden som föremålet passerade ha rört sig av luftdraget från helikopterns rotorblad, men ingen som helst rörelse på trädens grenar kunde upptäckas.



Humanoid besköts vid spansk flygvapenbas

Vad gjorde Kjell Eriksson ute på vägarna den här natten? Jo, hans arbete består i att åka mellan gårdarna på landsbygden och hämta mjölk som sedan skall transporteras till ARLA-mejerierna, och sådana transporter görs ofta på nätterna. Eriksson befann sig på en liten väg cirka två kilometer öster om den större vägen som förbinder Nyköping och Trosa. Observationsplatsen är belägen blott någon kilometer från havet. Han mötte inte någon bil under nattkörningen på de små vägarna så man kan därför utsluta mötande bilars strålkastarreflexer mot de låga molnen. Avståndet till föremålet, när det befann sig längst bort på hygget, bedömdes av Eriksson till cirka 100 meter. När han en tid senare tillsammans med Trosa tidnings reporter kom till platsen, uppmätte man avståndet till den punkt då han befann sig närmast föremålet, det var 75 meter.

Han stannade aldrig bilen helt utan rullade sakta på tomgång sedan han bromsat ner hastigheten. Bilradion var på men han säger med bestämdhet, att hade det varit en helikopter så skulle han ha hört dess motorljud genom den nervevade sidorutan, men han hörde ingenting sådant. Varken bilens motor eller radion stördes. Sedan föremålet försvunnit trampade han 'gasen i botten' och lämnade platsen så snabbt han kunde eftersom han blev omskakad och kände stark rädsla för det det okända han just bevittnat.

Referenspunkt i terrängen är fyra tallar som blev upplysta när föremålet stannade över dem då det ställde sig på kant, och tallarna finns på mellan 75 och 100 meters avstånd från vägen. En test med hjälp av en klocka när Eriksson gick igenom händelseförloppet, fick det resultatet att totala observationstiden får minskas från den ovan angivna uppskattade tiden till maximalt femton till tjugo sekunder.

Någon eventuell flygkropp ovanför ljuskällan kunde Eriksson inte upptäcka. Vidare var det enligt honom så gott som vindstilla. Ljuskällan var större än ett sportflygplan uppger han som jämförelse.

Eriksson har sysslat en hel del med flygplan och han uppger att det absolut inte har något med vanliga konventionella flygplan eller helikoptrar att göra. Han har bland annat varit med i flygvapnets ungdomsrörelse 'Flygpojkar' under två års tid på F11 och också genomgått en flerveckors kurs på F15 i Söderhamn. Han har alltså befunnit sig på en flygflottilj flera kvällar i veckan under två års tid och således blivit van vid olika flygplantypers landningsljus.

Av rädsla att inte bli trodd väntade Eriksson i två veckor med att delge någon händelsen, som hade skakat honom ordentligt. Han kände personligen Björn Högman, som är reporter på Trosa tidning och

han berättade om händelsen för honom. Högman kontaktade undertecknad. Högman säger också att han känner observatören väl och tror att Kjell Eriksson talar sanning. Undertecknad känner också vittnet personligen sedan fyra år tillbaka, och de intervjuer som gjorts ger det intrycket att Eriksson talar sanning och har varit med om händelsen, men vad han sett återstår att lösa.

Länstrafikgruppens trafikövervakningshelikoptrar brukar bara vara uppe på dagarna och på den här lilla öde vägen kan en sådan knappast göra någon nytta mitt i natten i så dåligt flygväder dessutom, så en så kallad polishelikopter är mycket osannolik under rådande omständigheter. Kontroll har visat att inte heller någon ambulanshelikopter varit uppe den aktuella natten. Stig Aggestad har kontaktat Milostab öst och där fått besked om att inga plan eller helikoptrar från försvaret befann sig i området vid den tidpunkten.

Vi har sökt andra förklaringar till händelsen och kan avskriva klotblixtteorin på grund av flera orsaker. Det var ingen åska den natten och klotblixtar uppträder enligt forskarna endast i samband med åskväder. Vidare uppträder inte en klotblixtnär så lång tid utan blott under tre till fyra sekunder, endast i sällsynta fall mer än tio sekunder. Den längsta livslängd en klotblixtnär rapporterats ha haft är arton sekunder enligt en engelsk åskforskare. Klotblixtnär är, normalt sett, endast upp till en fotbolls storlek, vanligen mindre och absolut inte med en diameter av tjugo till trettio meter som i den här observationen. - Det skall i sanningens namn sägas att storleken, på ett ljusstarkt objekt sett mitt i mörka natten, är mycket svår att bedöma så uppgiften tjugo - trettio meter är något osäker i den här relaterade observationen.

Observatören Kjell Eriksson gjorde år 1974 en annan observation där ett ljusstarkt klot till synes stod stilla på himlen varefter det satte fart och lyste i olika färger och såg ut som en brinnande boll, passerande på låg höjd över horisonten. Han tror att det då rörde sig om en bolid eller satellitstörtning och fick också den förklaringen genom tidningsartiklar om händelsen i lokalpressen i Södertälje och Nyköping. Det var då flera vittnen som hörde av sig till tidningarna. Han hade också två vittnen med sig i bilen den gången 1974, i motsats till observationen i juli då han var ensam. De två observationerna går inte att jämföra, de var så helt olika i storlek, av-

Enormt ljusklot upplyste vägbanan framför bilen

Av Carl-Anton Mattsson

Teckning: Thomas Martin

stånd, färger och varaktighet och så vidare, avslutar Kjell Eriksson.

Vid en noggrann väderlekskontroll har framkommit att området ifråga (enligt SMHI:s journaler) hade helmulet (molnighet 8) mellan klockan 22.00 observationskvällen och fram till klockan 04.00 på natten. Vidare uppmättes nederbörd både den 29 juli (sju millimeter) och den 30 juli (tre millimeter). Mät-

tidpunkter klockan 22.00, 01.00 och 04.00. Nederbörds mängderna är uppmätt i Trosa medan övriga uppgifter härstammar från mätningar på Stockholms observatorium (närmaste mätstation).

Samtliga uppgifter stämmer mycket bra med de väderuppgifter som Kjell Eriksson lämnat och bekräftar hans väderuppgifter.

Carl-Anton Mattsson



Foto på vittnet Kjell Eriksson där han pekar bort mot kurvan där föremålet upptäcktes. Det rörde sig sedan åt

vänster över vägen och kalhygget med vitt fast sken, och en blå ton runt periferin.

Humanoid besköts vid spansk flygvapenbas

Detta fall inträffade tidigt på morgonen den 12 november 1976 i närheten av Spansk-Portugisiska gränsen vid den spanska flygvapenbasen i Talavera la Real. Händelsen är verkligen häpnadsväckande och på grund av att de tre vittnena var anställda vid militärbasen så tystades händelsen ner till en början.

På efternatten ifråga - ca klockan 0145 - hade Jose Marié Trejo och Juan Carrizosa Lujan vakttjänst vid Talaveras flygbas och flygtrafikskola några kilometer från Badajoz. Båda befann sig i sina vaktkurer ca 60 meter ifrån varandra, då de får höra ett underligt ljud.

'Först lät det som vanliga radiostörningar. Plötsligt ändrade ljudet ton till ett skarpt vinande, så starkt att det gjorde ont i öronen ...'

Deras första förvåning hade nu upphört och ersatts med stor vaksamhet, vilket var naturligt efter omständigheterna. Det kunde ju vara någon överträdelse av den militära zonen eller ett sabotageförsök. Oljudet upphörde efter fem minuter och sedan blev allt tyst igen.

Så hördes ett mystiskt ljud i närheten av José Trejos vaktkur. José ropade till Juan Carrizosa att de skulle söka igenom området. De båda männen var utrustade med kulsprutegevär, Z-62, och föreskriven mängd ammunition. Det var tyst igen i ca fem minuter och så kom det där vinande ljudet tillbaka: 'Vi trodde att vi skulle bli vansinniga av oljudet det var så ilande, så genomträngande att våra trumhinnor var nära att sprängas', berättade de.

Ljudet fortsatte i ca fem minuter, sedan blev det knäpptyst igen. Men den här gången såg de ett klart lysande sken högt uppe på himlen bort mot Badajoz. Det varade 15 - 20 minuter innan det försvann.

Lite senare, när de båda männen fortsatte att patrullera sina områden, anslöt en tredje kollega. Det var José Hidalgo tillsammans med en av flygbasens vakthundar. (Hidalgo hade till uppgift att göra en total översikt och besöka alla vaktposter). Han frågade dem om de sett det lysande skenet på himlen, vilket de bekräftade.

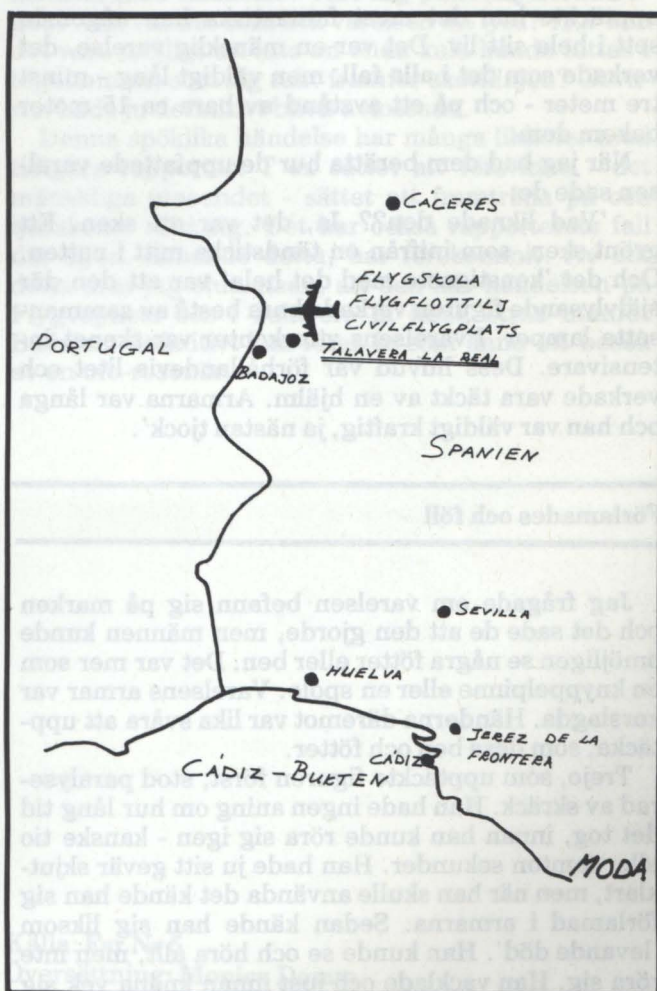
I närheten av de två vaktkurerna finns en liten barack där vakterna och korpralen sov över. Trejo och Carrizosa gick över till baracken och slog larm. Den vakthavande styrkan var snart på plats och korpral Raron beslutade, att man skulle genomsöka hela området. De tre soldaterna, Trejo, Carrozosa och Hidalgo gav sig iväg för att uträtta ordern. Det var en mycket mörk natt, alldeles kolsvart. De hade gått ca 300 meter kors och tvärs över marken på andra sidan av vägen mot Badajoz och det var alldeles tyst runt omkring dem.

Som en virvelvind

Hundföraren funderade på om det möjligen kunde röra sig om en inkräktare men hunden märkte inte någon sådan. Hundarna är specialtränade för detta jobb och föraren litat helt och hållet på sin hund. När de gick runt ett vaktorn, som var under uppbyggnad märkte de plötsligt en slags virvelvind. De osäkrade sina gevär och stannade, stirrande och lyssnande in i mörkret. Trejo beskrev senare för mig i sin rapport att virvelvinden (eller vad det var) var placerad bara på en enda plats.

Plötsligt hörde de hur grenar knäcktes i ett eucalyptusträd i närheten. De släppte omedelbart hunden och den försvann i mörkret bort mot den plats där ljudet hörts. De väntade med gevären skjutklara på att hunden skulle börja skälla. Men det var tyst.

Efter några sekunder, som tycktes vara en hel evighet, kom hunden tillbaka. Han raglade precis



som om han var sjösjuk. Något eller någon måste ha skrämt honom ...

- 'Vi var förbluffade. Vi skickade tillbaka hunden fyra eller fem gånger till eucalyptusträdet. Varje gång kom han tillbaka på samma vis ... Han verkade ha ont i öronen ... han vinglade ... och när han kom tillbaka sista gången gick han runt, runt omkring oss'.

Att gå i cirklar runt sina ledare har vakthundarna blivit tränade till att göra om det är något som de blir vettskrämda för. Det är hundens sätt att varna sin ledare, den placerar sig som en mur runt denne, som ett skydd.

Hundens cirklande runt omkring dem började bli verkligt alarmerande, och de förstod att de måste göra något. De sköt mot trädkronan flera gånger men inget gensvar kom från mörkret. Ingenting annat hände än att hundens 'snurrande' bara ökade och ökade i intensitet.

Trejo fick då för sig, att någon befann sig bakom honom, och han blev alldeles kallsvettig. Han såg ett grönaktigt sken i ögonvrån och vände sig om. Då upptäckte han det mest fantastiska han någonsin sett i hela sitt liv. Det var en mänsklig varelse, det verkade som det i alla fall, men väldigt lång - minst tre meter - och på ett avstånd av bara ca 15 meter bakom dem.

När jag bad dem berätta hur de uppfattade varelsen sade de:

- 'Vad liknade den?? Ja, det var ett sken. Ett grönt sken, som inifrån en tändsticka mitt i natten. Och det 'konstigaste med det hela' var att den där självlysande figuren verkade bara bestå av samman-satta lampor. I varelsens ytterkontur var skenet intensivare. Dess huvud var förhållandevis litet och verkade vara täckt av en hjälm. Armarna var långa och han var väldigt kraftig, ja nästan tjock'.

Förlamades och föll

Jag frågade om varelsen befann sig på marken och det sade de att den gjorde, men mannen kunde omöjligen se några fötter eller ben. Det var mer som en knypelpinne eller en spole. Varelsens armar var korslagda. Händerna däremot var lika svåra att upptäcka, som dess ben och fötter.

Trejo, som upptäckte figuren först, stod paralyserad av skräck. Han hade ingen aning om hur lång tid det tog, innan han kunde röra sig igen - kanske tio eller femton sekunder. Han hade ju sitt gevär skjutklart, men när han skulle använda det kände han sig förlamad i armarna. Sedan kände han sig liksom 'levande död'. Han kunde se och höra allt, men inte röra sig. Han vacklade och just innan knäna vek sig

kunde han ropa till de andra: 'Ner, den dödar oss!'

Det var de sista ord han uttalade innan han föll till marken. Han var fortfarande vid medvetande men hade fått något fel på ögonen. Synen hade försämrats och allting verkade suddigt.

Vid hans rop fick de andra två också syn på varelsen.

Skottlossning

Carrizosa och Hidalgo sköt samtidigt, 40 eller 50 skott vardera, rakt mot jättefiguren.

Trejo, som låg på marken, hörde när gevären avfyrades. I samma ögonblick, som de började skjuta, försvann synen precis som en fotoblixt - eller som en av dem sade: 'Som TV-bilden, när man slår ifrån apparaten'.

De två soldaterna rusade fram för att hjälpa Trejo på benen. Då hördes det där vinande ljudet ännu en gång från eukalyptusträdet. Nu varade ljudet 10 - 15 sekunder, sedan blev det alldeles tyst.

Jag frågade Trejo om han kunde precisera när han började känna sig vinglig och svimfärdig.

- 'Det underliga är att det var när jag försökte avlossa ett skott, som det började' berättade han.

Jag frågade varför han tyckte det var underligt. Han tänkte efter en stund innan han svarade, och när han talade var det liksom till sig själv:

- 'Det verkade som om 'det' läste mina tankar. Men det går väl inte? Men hur kunde den där figuren veta att jag tänkte skjuta?'

Vad hände sedan då? frågade jag.

- 'Mina kompisar hjälpte mig upp och efter en stund kvicknade jag till. Jag var alldeles öm i knäna och det var konstigt eftersom jag inte hade ramlat hårt, och inte hade jag snavat över gevärskolven heller.

Den malande värken i knäna varade i femton eller tjugo minuter och var sedan helt borta'.

Under tiden hade förståss flygbasens personal vaknat upp av skottlossningen.

Det är ju förstaeligt att de tre soldaterna fick ett svårt jobb att förklara vad de hade upplevt. Omedelbart efter gryningen finkammade en officer och sammanlagt 15 man hela området. Inte en enda patrnhylsa kunde de hitta av alla de 40 - 50 skott de två männen hade avlossat. Hur kan det vara möjligt - det är oförklarligt!

Detta tycktes bland soldater, officerare och av de tre medverkande soldaterna vara helt otroligt. Tegelmuren runt basen, ligger alldeles i närheten av vaktkuren där skotten avlossades. På denna fanns

inga märken efter kulor, vilket det borde ha varit.

Männens gevär hade ju definitivt blivit avlossade. Dessa fakta överlämnades till en expert från Flygvapnet, som kallades dit för att utreda händelsen. Vart hade alla dessa nästan femtio patronhylsor och kulor tagit vägen? Vad var det som vakterna hade haft sin sammandrabbning med?

Soldaterna sade sig ha avlossat skotten med normal hastighet. Vi kan bara inte begripa varför inte ett enda av skotten, som avlossades, hade blivit funna i tegelmuren rakt framför oss. - men berättelsen är inte slut här.

Skickades till sjukhuset

Några dagar efter händelsen gick José Trejo in i marketenteriet på basen, då han plötsligt utbrast:

- 'Vilken dålig belysning det är här!' Så här berättade han för mig senare:

- 'Min syn blev sämre och sämre tills den försvann helt och hållet. Då blev jag rädd. De skickade iväg mig till sjukstugan. I en timme och en kvart var jag helt medvetlös. Jag fick ligga kvar på sjukhuset i några dagar. Sedan blev jag bättre och efter fyra eller fem dagar transporterades jag till Badajoz lasarett och där fick jag stanna i tio dagar.

- De tog en massa prover på mig; blodprov, urinprov, EKG, hörsel- och syntest o s v. Men de hittade inga fel och förresten så kände jag mig bra igen'.

- 'Men några dagar efteråt när jag hade kommit hem igen, och var ute och åkte bil med min flickvän, blev jag blind igen. Jag fick be henne om hjälp att få stopp på bilen. Jag var blind ungefär en kvart - sedan fick jag tillbaka synen bit för bit'.

Då jag frågade honom om hur lång tid efter händelsen, den 12 november, detta inträffade fick jag svaret - 14 dagar efter observationen.

Specialistundersökning i Madrid

På grund av dessa upprepade synförluster förflyttades soldaten till Flygvapnets sjukhus i Madrid och där fick han kvarstanna i en månad och genomgå alla tänkbara undersökningar

När jag frågade vad doktorerna hade gett för förklaring till hans tillstånd, svarade Trejo:

- 'Ingen som helst förklaring. De sade bara att jag hade nervösa störningar. Så jag fick aldrig reda på

vad som hade hänt med mig'.

Han fick ännu en attack under tiden han vistades på sjukhuset. Denna gång fick han först en fruktansvärd huvudvärk och strax därpå blev han blind igen. På frågan hur huvudvärken kändes, svarade han:

- 'Det började strax före blindheten, först kände jag en smärta i nacken, sedan fram i pannan och så blev jag blind igen'.

José M Trejo, som är 21 år gammal, har sedan dess aldrig visat några som helst onormala symtom. Hans fysiska hälsa är perfekt och han lever ett normalt liv.

Vid min intervju med de tre soldaterna frågade jag dem vad de hade stött på och avlossat sina skott emot, så svarade de enhälligt:

- Exakt vad det var vet vi inte, men en sak är säker - ingen av oss har någonsin tvivlat på att vi har upplevt den här grejen. För vi såg det här, tillsammans, och den där 'grunkan' liknade en människa, fast mycket, mycket större ...

Många okända fakta återstår ju ännu i denna fascinerande händelse. Vart tog patronhylsorna vägen? Vad var det som fick varelsen att lysa? Hur kan det vara möjligt att inte en enda kula kunde hittas i tegelmuren, som låg rakt framför skottlinjen? Gevären hade ju definitivt blivit avlossade.

Denna spöklika händelse har många likheter med tidigare rapporter. T ex sättet att försvinna - det mänskliga utseendet - sättet att framträda på och ljusskenet runt sig. Det har också rapporterats fall där oljud, liknande detta, har förekommit. Av allt detta drar jag slutsatsen, att den här händelsen på Flygvapnets bas i Talavera la Real, strax utanför Badajoz, definitivt kan föras in som ännu ett besök av en ufo-resenär.

Källa: Fsr Nr 5
Översättning: Monica Damm

Jupiter och de märkliga stora månarna

Av Florent Sickenga

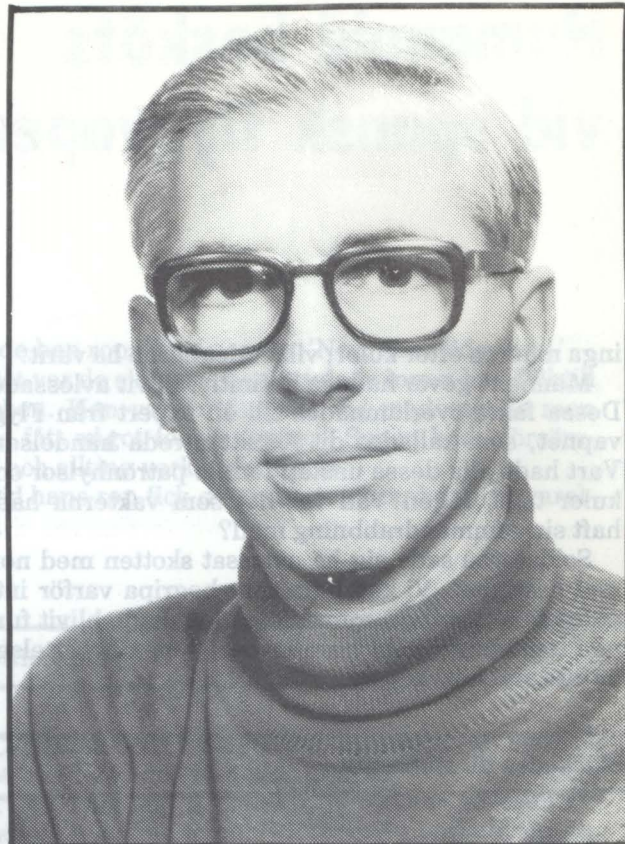
Planeten Jupiter och dess 14 månar är mer fantastisk än man har kunnat drömma om. Hittills gällande teorier har ställts på huvudet och ingenting är som förr. Rymden, de miljarder stjärnorna och planeterna med sina månar, som vi med teleskop kan beskåda från jorden, har varit igenkänningsmärken under många år sedan teleskopets tillkomst. Inte förrän rymden kunde utforskas med sonder växte vår kunskap om de verkliga förhållandena med stormsteg. Först avslöjades vår egen måne, sedan planeten Venus, Merkurius och Mars. Och nu, när fyra rymdsonder har flugit förbi Jupiter och dess 14 månar, har man återigen kunnat konstatera att vår föreställning om denna stora planet inte helt stämmer med verkligheten.

Jupiter är ett litet solsystem för sig själv. Planeten lyser inte som en stjärna, men den är egentligen för stor för att vara planet. Den är större än alla planeter och månar i solsystemet sammanräknade. Jupiter kan inte jämföras med någon annan planet. Den har ingen fast yta, utan en tusen kilometer tjock atmosfär som övergår i flytande form efter ca 100 mil nedåt, och ännu längre ner antar fast form.

Jupiter består till största delen av väte men även helium, ammoniak, vatten och andra ämnen. På 75000 kilometers avstånd ut i rymden från planetens molntoppar räknat, finns ett ringsystem precis som runt Saturnus fastän mindre och av en annan sammansättning. Jupiterringen består troligtvis av småpartiklar, som kan härstamma från månen Ios vulkanutbrott. Saturnusringen däremot är sammansatt av oräkneliga mängder istäckta stenbumlingar.

Utforskningen av Jupiter och dess månar med Voyager-sonder började tidigt på våren 1979 då, efter 18 månaders rymdfärd, Voyager 1 svepte förbi jätteplaneterna på endast 278000 kilometer. Sålunda på mindre avstånd än mellan jorden och månen. Jupiters enorma dragningskraft krökte banan som Voyager 1 följde på ett sådant sätt, att den år 1981 passerar tätt förbi Saturnus. Vid själva 'svängen' runt Jupiter uppgick färdhastigheten till inte mindre än 104600 kilometer i timmen!

Den kanske märkligaste jupitermånen är den minsta av de fyra stora, Io, med en diameter på 3650 kilometer. Io är inte som vår måne en kall och stelnad, utdöd himlakropp utan kan närmast jämföras med en kokande gryta. Närheten till Jupiter med dess våldsamma gravitationskraft är upphov till tidvågseffekter, som berör denna månens inre. Den är i ständig rörelse, har man kunnat konstatera med mätinstrument ombord på Voyager 1 och 2 sonder. Enorma vulkanutbrott förekommer kontinuerligt. Minst sex jätte-vulkaner är just nu aktiva och slungar ut stoft och gas upp i rymden till en höjd av mellan 150 till 300 kilometer! Ios yta är röd-orange-



Florent Sickenga

färgad, sannolikt av svavel och olika salter. Dess medelavstånd till Jupiter är 421560 kilometer. Den röda månen upptäcktes år 1610 av den italienske astronomen Galileo Galilei.

Något längre ut i rymden, räknat från Jupiters molntoppar, finns månen Europa, på 670780 kilometers avstånd. Europa är helt fascinerande eftersom inga som helst kratrar kan ses på dess isbelagda yta. Där finns endast dalgångar, inte djupare än hundra meter, ca fem till tio kilometer breda, som genomkorsar den svagt rosa-orangefärgade ytan. Europa ser ut som en science-fiction-värld. Månen är den enda jupitermåne, där inga nedslagskratrar kan upptäckas. Den har en diameter av 3200 kilometer. Vetenskapsmän jämför månen Europa med ett sprucket äggskal, men här är det då fråga om ett 'sprucket skal', som består av ca 100 kilometer is! Det finns givetvis enbart teorier om varför Europa inte, som alla andra månar i solsystemet, är översålad med kratrar. Att isen småningom fyller upp de eventuella forna kratrarna rimmar dåligt med nästa stora måne, räknat från Jupiter.

Det är Ganymedes, 5270 kilometer i diameter och största månen i solsystemet, ja till och med större än planeten Merkurius. Ganymedes är sammansatt av tyngre element och vatten. Dess yta består av nedsmutsad is och är översålad med stora nedslagskratrar. Egentligen kan Ganymedes bäst jämföras med en gigantisk vattendroppe, vars yta är tillfrusen och kärnan utgörs av gyttja! Här är då en måne, som

i sammansättning påminner mycket om Europa men vars yta är som andra månars. Varför?

Nästföljande måne påminner om Ganymedes och heter Callisto, ca 5000 kilometer i diameter. Callistos yta är så sönderslagen, att den i detta hänseende överträffar allt annat som har fotograferats sedan rymdforskningen började. Kanske är Callisto den äldsta himlakroppen i solsystemet!

De övriga åtta jupitermånarna är av stenbumlingstyp med oregelbunden form. Störst av dem är Jupiters närmaste måne Almathea, som är ca 160 kilometer stor och som i medeltal befinner sig på 181260 kilometers avstånd från planeten. Tänkbart är att Almathea trots sin litenhet är en enda stor vulkan. Dess färg är i alla fall röd-orange, precis som månen Io.

Inget är sig likt nu efter de fyra rymdsonderernas besök till Jupiter. I stället för att vi fick en massa frågor besvarade, har vi fått fler obesvarade och fascinerande frågor än någonsin tidigare. Mycket rymdforskning behövs, innan förklaringar kan ges till alla nyupptäckta fenomen. Så fanns tidigare teorier om hur saturnusringarna skulle ha uppstått, som var fullt nöjaktiga eftersom man trodde att Saturnus var helt unik. Men nu har det visat sig, att Jupiter och även Uranus har ringsystem och allt visar på att även så är fallet med planeten Neptunus. Kanske är ringar något mycket vanligt hos stora planeter, och kan inte tillskrivas någon sönderslagen måne, som kom för nära planeten. Snarare kan ringar vara rester från den tid, då planeterna tillkom för fyra och en halv miljarder år sedan.

Närmaste forskningsresa till Jupiter hoppas man kunna genomföra 1983. Starttiden är beroende av när den amerikanska rymdfärjan blir klar. Det är med den en ny Jupitersond, kallad Galileo, skall sändas upp. Denna sond består av två delar, en satellit som kommer att kretsa runt Jupiter, och en landare. Sistnämnde är en konformad kropp, försedd med instrument, som skall tränga så långt in



Här ses Jupiters stora röda fläck och virvelströmmar.

som möjligt i Jupiters atmosfär. Under tiden utförs mätningar.

Satellitdelen skall under flera månader sända bilder till jorden, inte enbart från Jupiter utan också från månarna, i synnerhet då från den oroliga Io. ■

OM

Du känner för UFO-Information

Stöd oss med ett extra bidrag

Postgirot är det vanliga

8 43 25 — 0

*Vi vill påminna Er
som
tänker prenumerera
på UFO-Information
för 1980
att prenumerationen
gäller från 1 jan.
t.o.m. 31 dec.
så skicka in Er
beställning redan NU!*

*Till alla
tidningens läsare
önskar vi
En God Jul
och
Ett Gott
Nytt År*



**Det finns fortfarande
exemplar kvar
av Jubileumsnumret**

**För att förbilliga
distributionen, rekvirera
ditt ex. genom att
sätta in avgiften 35:-
på postgironummer
84325-0**

**Märk talongen
"Jubileumsnummer"**

**SVENSK
UFO-BIBLIOGRAFI 1946-75**

av Kjell Jonsson.

Specialarbete vid Bibliotekshögskolan,
1.727 referenser till svenska böcker,
tidskrifter och artiklar om UFO:s
under ett 50-tal ämnesrubriker,
namn- och sakregister,
144 sidor. Köpt av mer än
100 svenska bibliotek.

Pris 35:-

**SPÖKRAKETERNA 1946 -
NYHETSBYRÅ MATERIALET**
Alla händelser som omnämndes i ett
utgående TT-material 1946,
154 telegram, 36 sidor **Pris 10:-**

Sändes mot postförskott, postf. avg.
tillkommer, från: Arkivet
för UFO-forskning, Box 5046,
151 05 SÖDERTÄLJE 5, tel. 0755/191 98.